

IGGY de GUY [Live in Phuket: Life on Lane] Volume 3.99
Sight – Story 2 (Condition: Leatherback Concert)

ที่เป็น 3.99 เพราะว่าไม่รู้ว่าจะแบ่งเป็นเรื่องงาน หรือเรื่องเที่ยวดี เพราะงานนี้มันเกิดขึ้นตอนช่วงปีใหม่ซึ่งมีทั้งงานและการเที่ยว... เมื่อวันที่ 31 ธันวาคมที่ผ่านมา... วันสิ้นปี... พวกผมได้รับคำสั่งให้ไปดูการขึ้นมawang ไข่ของเต่ามะเฟืองที่อุทยานเขาลำปี – หาดท้ายเหมือง จังหวัดพังงา... ว่าจะได้หยุดแล้วนะ... แต่ก็ต้องไป ไม่เป็นไรไปกันหลายคนก็สนุกดี อีกอย่าง เต่ามะเฟืองไม่ได้หาดูกันได้ง่าย ๆ ถ้าเห็นก็ถือว่าเป็นบุญตา และกำไรชีวิต

Leatherback Concert: ทีมเต่ามะเฟือง รวมตัว !!

เย็นวันที่ 24 ธันวาคม 2551...

“กาย !! ไทศัพท !!” พี่สะตือตะโกนเรียกมาจากบ่อเต่า ส่วนกายที่กำลังถ่ายรูปอยู่ที่ชายหาดก็วิ่งไปตามเสียง

“ครับพี่ ไทศัพทครับ” กายรับไทศัพทและรอฟังเสียงจากอีกด้านหนึ่ง

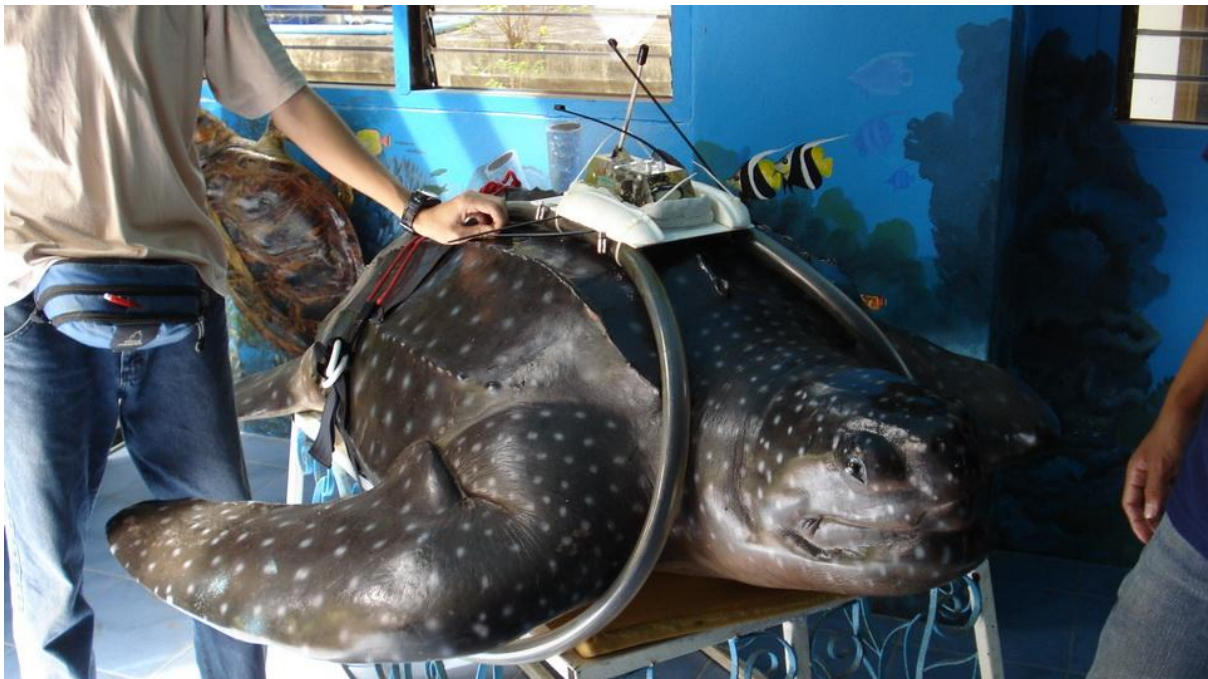
“เฮ้อ กาย... วันที่ 31 นี้กายว่างใช่ไหม พอดีมันมีเต่ามะเฟืองขึ้นมานะ ไว้เราไปดูกัน...” พี่กองเกียรติ หัวหน้าโครงการการศึกษาการแพร่กระจายโลมาได้โทรมาออกคำสั่งไว้ แล้วก็วางสายไป... ไม่ต้องมีการตอบรับใด ๆ กายรู้ตัวดีว่าต้องไปแน่ ๆ เพราะยังงี้ก็ไม่ได้กลับกรุงเทพ ฯ อยู่แล้ว เตรียมตัวเตรียมใจไปซะ ทำงานโลมาที่เกาะสาหร่ายนี้ให้เสร็จก่อน อาทิตย์ต่อไป หหมดจากเกาะสาหร่ายก็ไปลุยหาดท้ายเหมืองที่พังงากันต่อ... เตรียมใจซะ

สำหรับกายแล้ว การเห็นเต่าทะเลก็ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา เพราะที่ PMBC มีอยู่ทั่วไป ทั้งเต่าหญ้า เต่าตนุ เต่ากระ... แต่... เต่ามะเฟือง เต่าทะเลที่หายากมากที่สุดในไทย มีเพียงคนไทยไม่กี่คนเท่านั้นที่เคยเห็น ครั้งสุดท้ายที่คนในกลุ่มสัตว์ทะเลหายากเห็นกันก็เมื่อสองปีที่แล้ว... แอ้ม นี่จะเป็นการขึ้นมawang ไข่ของเต่ามะเฟืองอีก... เอวาระ !! ลุย !!!

ช่วงก่อนวันที่ 31 ธันวาคม หมอสน (นายสัตวแพทย์ของกลุ่ม) ก็ได้มาทำการเตรียมเครื่องรับ และส่งสัญญาณดาวเทียมเพื่อที่จะนำไปติดบนตัวเต่ามะเฟืองที่กำลังจะขึ้นมา ผมเองก็ได้ลงไปช่วยด้วย สำหรับการติดเครื่องรับสัญญาณบนเต่าทั่วไปนั้นก็แค่ใช้เครื่องรับ – สัญญาณติดลงไปบนกระดองเต่าเลยโดยใช้กาวอีพอกซี (Epoxy: มีลักษณะคล้าย ๆ ดินน้ำมัน แต่เมื่อมันเซตตัวแล้วจะแข็งมากและแกะออกได้ยาก) แต่สำหรับเต่ามะเฟืองที่มีกระดองเป็นสันและมีลักษณะเป็นหิ้งนั้น เราไม่สามารถทำการติดตั้งไปได้โดยตรง ต้องทำการติดเครื่องรับ – ส่งสัญญาณ ลงบนชุดที่มีลักษณะคล้าย ๆ เอี่ยม ก่อนที่จะนำชุดนั้นไปสวมให้กับเต่ามะเฟืองที่หลัง แต่การสวมชุดให้เต่ามะเฟืองนั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะเต่ามะเฟืองเป็นเต่าทะเลที่มีขนาดใหญ่มากที่สุด ตัวโตเต็มที่อาจมีขนาดได้ถึง 2.5 เมตร และอาจมีน้ำหนักมากกว่า 1 ตัน... ได้ตอนไปสวมชุดให้มัน ถ้าโดนมันเอาขาหน้าฟาดเข้าให้ละก็... ไม่ต้องพูดถึง... หลังจากที่ได้ติดตั้งเครื่องรับ – ส่งเสร็จแล้วเราก็ต้องมาฝึกซ้อมใส่ชุดให้เต่ากัน โดยมีหุ่นจำลองเต่ามะเฟือง (คาดว่าจะจำลองมาจากเต่ามะเฟืองขึ้นอืด เพราะบวมมากกว่าปกติ) ที่ทำขึ้นมาจากโฟมเบอร์ ก็ฝึกฝน และแบ่งหน้าที่กัน ใครทำอะไร ชุดนี้ใส่ยังไง ใส่เชือกตรงนี้ ล็อกเชือกตรงนี้ เชือกส่วนนี้จะขาดง่ายกว่าปกติ เครื่องนี้เปิดอย่างไร เครื่องนี้มีวิธีการทำงานอย่างไร... ฝึกให้พร้อมกับเต่ามะเฟืองที่เคลื่อนไหวไม่ได้ ก่อนที่จะต้องไปใส่ให้กับเต่าของจริงที่ไม่อาจรู้ได้ว่าจะมีขนาดประมาณไหน...

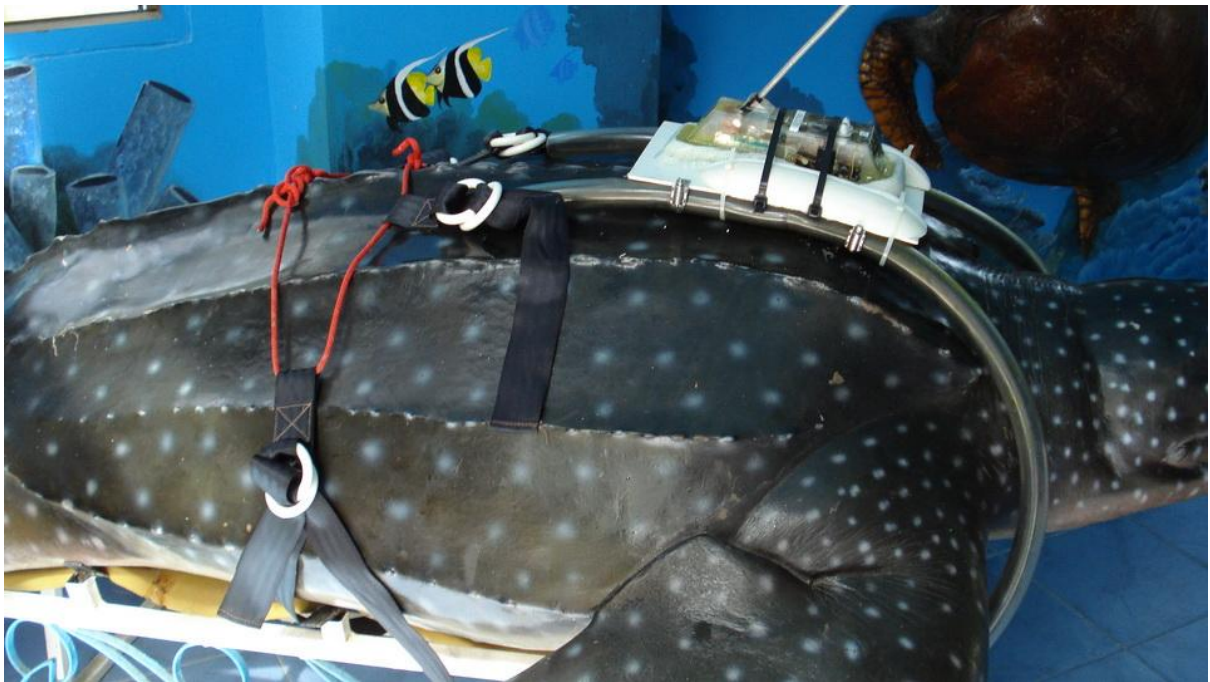
(นี่คือตัวรับ – ส่งสัญญาณดาวเทียม... ไม่อยากบอกว่าตัวนี้ตัวเดียว ราคาสองแสนบาท...)

(แต่แม่เพื่องจำลองที่ได้รับการสวมชุดดาวเทียมไปแล้ว)

(ดูภาพโดยรวมอีกครั้งหนึ่ง)

(ดูชุดกันให้ใกล้ ๆ เชือกส่วนที่เป็นสีแดงนั้นจะขาดง่ายกว่าเพื่อน มีอายุใช้งานประมาณปีนึง หรืออาจจะน้อยกว่านั้น เนื่องจากว่าแบตเตอรี่ของตัวรับ - ส่งสัญญาณนี้จะมีอายุการใช้งานประมาณ 1 ปี ดังนั้นชุดที่มันสวมใส่ก็ควรจะมียุการใช้งานพอ ๆ กัน บนตัวรับส่งสัญญาณจะมีปุ่มเล็ก ๆ 2 ปุ่ม นั่นคือสวิตช์ทำงานของตัวรับ - ส่งสัญญาณ โดยเมื่อมันอยู่ในน้ำทะเลที่มีประจุในน้ำ มันก็จะไม่ทำงาน แต่เมื่อมันไต่ขึ้นเหนือน้ำเมื่อไหร่ (ช่วงเวลาที่ไต่ขึ้นมาหายใจ) มันก็จะทำงานทันที... แต่อาจจะไม่ทันทีหรอกนะ...)

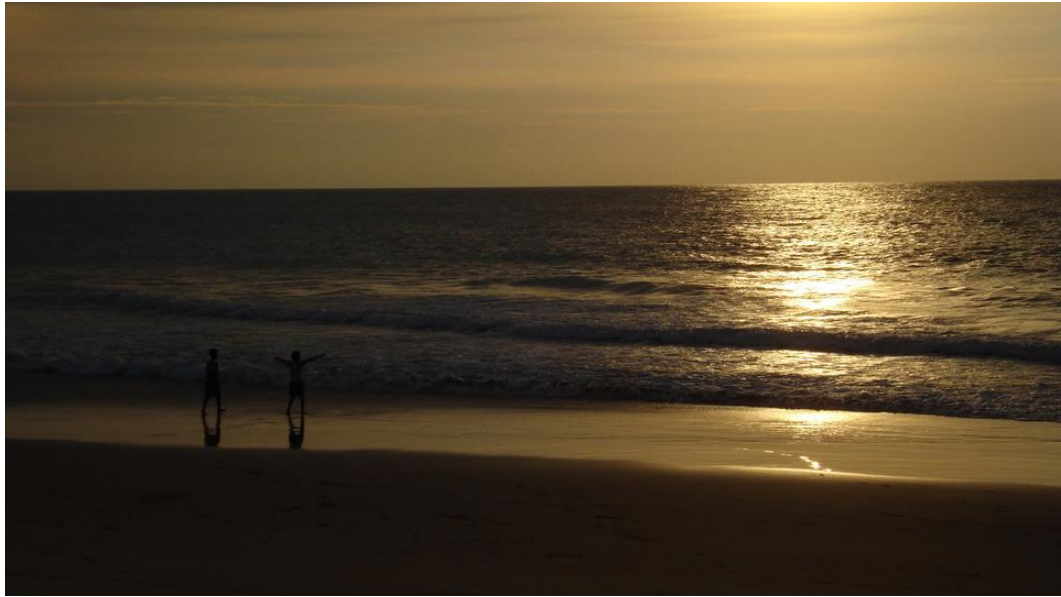

(ดูหน้าเต้าอึดกันใกล้ ๆ)

หลังจากเตรียมการกันจนพร้อมแล้ว... เย็นวันที่ 31 ธันวาคม ทีมงานก็ได้เดินทางกันออกจาก PMBC โดยมีคณะเดินทางดังนี้ หมอสน พิษะดี พี่ทิพย์ ไช้มารัก และไอ้กาย เป้าหมายอยู่ที่อุทยานแห่งชาติเขาลำปี-หาดท้ายเหมือง จังหวัดพังงา การเดินทางใช้เวลาประมาณชั่วโมงกว่า ๆ แต่ไอ้กายก็เอาอีกแล้ว... เมารถ... ต้องมีอาวุธประจำตัว... ยาตม... เสียบจมูกไว้ตลอดเวลา

พวกเรามาถึงตอนช่วงประมาณ 4 – 5 โมงเย็น ช่วงนั้นบรรยากาศดีพอสมควร แล้วก็... แอบถ่ายรูปมาอีกแล้ว... แต่สิ่งหนึ่งที่รู้สึกได้จากชายหาดแห่งนี้... คลื่นแรงมาก ไม่ใช่คลื่นสัญญาณโทรศัพท์นะ แต่เป็นคลื่นน้ำนะ...

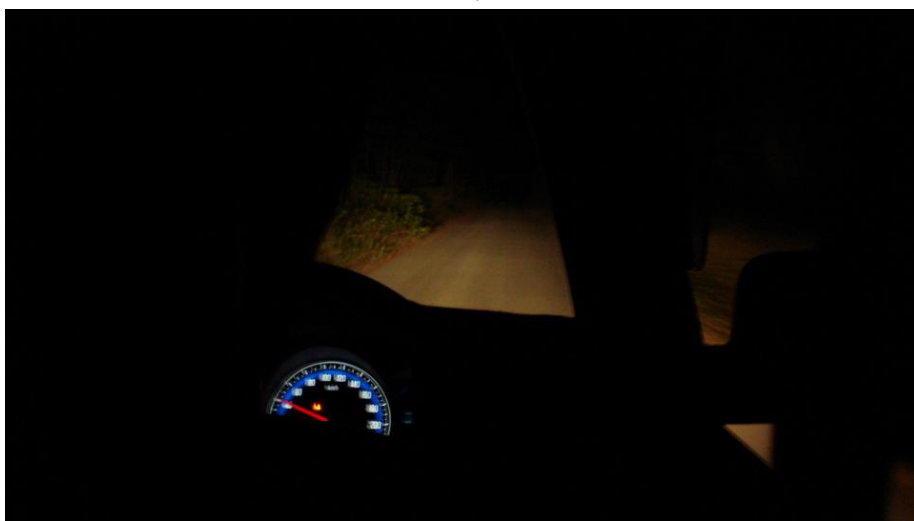

(รูปที่เห็น... ตรงที่คล้าย ๆ หมอก มันไม่ใช่หมอกนะ แต่เป็นละอองของน้ำทะเลที่ถูกดีขึ้นมาด้วยความแรงของคลื่น)

ทางอุทยานก็ได้เตรียมบ้านพักให้เราไว้ เป็นบ้านขนาด... จะว่าไงดี ไม่เล็กไม่ใหญ่ แต่สำหรับคน 5 คนแล้วก็เข็นนอนได้อย่างเดียว บ้านถูกตั้งอยู่ในสวนสนบรยากาศดี... อีกแล้ว... คำวันนั้น เราก็ออกไปกินข้าวเย็นข้างนอกอุทยานกัน ก็คุยกันว่าวันนี้จะออกไปดูเต่าก็เียง ต้องทำอะไรมั่ง กะว่าคืนนี้ต้องเจอเต่าแน่ ๆ คืนวันแรกเราต้องออกไปเดินเต่ากันตอนช่วงประมาณเที่ยงคืน... แต่ เอ๊ะ การเดินเต่าคืออะไร... มาจะบอกให้ฟัง

การเดินเต่าเป็นวิธีการเดินสำรวจตามชายหาดเพื่อสังเกตว่ามีเต่าขึ้นมาวางไข่บนชายหาดหรือไม่ แต่วิธีการเดินก็ต้องขึ้นอยู่กับ... ระดับของน้ำ... อีกแล้ว เนื่องจากว่าโดยธรรมชาติแล้ว เต่าทะเลจะขึ้นมาวางไข่ตอนช่วงเวลาน้ำขึ้นสูงสุด... ทำไมหรือ... เต่าทะเลจะมีสัญชาตญาณในการวางไข่บนหาดทรายที่แห้งเท่านั้น ดังนั้นเมื่อน้ำทะเลขึ้นสูงสุดแล้ว หาดทรายที่ไม่ถูกน้ำทะเลซัดในช่วงน้ำขึ้นสูงสุด ก็จะไม่มีความชื้นน้ำอีกต่อไป หาดทรายในบริเวณนั้นจึงปลอดภัยสำหรับการวางไข่... แต่ข้อควรระวังอีกอย่างในการเดินเต่าคือ ต้องให้มีแสงไฟน้อยที่สุด เนื่องจากว่าถ้าเต่าถูกแสงไฟรบกวนมากไป ก็จะคิดว่ามันไม่ปลอดภัย แล้วก็จะงดการวางไข่ไปในวันนั้น... เอาคร่าว ๆ ละกันนะ

(ภาพที่เห็นเป็นถนนเลียบชายหาด แถวนี้นับเป็นป่าชายหาด เดี่ยวค่อยอธิบายว่ามันเป็นอย่างไร)

ปกติแล้วการเดินทางจะใช้การเดินทางเท้าสำรวจ แต่ทว่าที่หาดแห่งนี้มีความยาวประมาณ 6 กิโลเมตร จึงต้องใช้รถ ATV ราคา 4 แสนมาเดินเต่า... ผู้ที่จะทำการเดินเต่าด้วย ATV ก็คือเจ้าหน้าที่ของอุทยาน ส่วนพวกเรานั้นก็นั่งเต่ากันไป คือรอให้เจ้าหน้าที่เจอเต่าแล้วค่อยโทรมาบอกเรา ค่ะวันแรก... เรารอกันตั้งแต่ประมาณเที่ยงคืนกว่า ๆ แต่คืนนั้นบอกได้อย่างเดียวว่าฟ้าสวยมาก ถ้ามีกล้องที่สามารถถ่ายกลางคืนได้ดี ๆ นะ... ลักษณะฟ้าจะเป็นแบบว่า ดาวแหวกเมฆ คือเมฆมีการก่อตัวเป็นรูปโดนัทล้อมรอบหมู่ดวงดาวไว้... และที่แน่อีกอย่างหนึ่งคือ คลื่นทะเลก็ยังคงแรงเหมือนเดิม แถมแรงกว่าตอนกลางวันอีก... พวกเราก็ทำได้แค่รอต่อไป นั่งไปสักพักก็ต้องยืนเดิน ยืนเดินสักพักเมื่อยก็จะต้องออกฟุตเวิร์ก... ยืนอยู่นิ่ง ๆ กลางชายหาดตอนกลางคืนไม่ได้ รั้นมันมา... ตอนก็ดไม่เจ็บนะ แต่หลังจากนั้นสิ ค่ะชิบหาย ยิ่งกว่ายุ่งกัอีก... พวกเราก็ออกจังหวะรอเจ้าหน้าที่กันต่อไป... รอได้สักพัก เราก็เห็นดวงไฟจากรถ ATV มาแต่ไกล ๆ รอประมาณครึ่งชั่วโมงรถก็มาถึง พร้อมกับมาบอกว่า วันนี้เต่าไม่ขึ้น... อาจมีเหตุผลหลายอย่างที่เต่าจะไม่ขึ้น... เราอาจจะมาก่อนกำหนด เราอาจจะกะช่วงเวลาผิด แต่ที่แน่ ๆ สิ่งหนึ่งที่เจ้าหน้าที่ทุกคนบอกเป็นเสียงเดียวกันคือ น้ำมันขึ้นสูง และมีคลื่นแรงผิดปกติ อาจจะเป็นอีกเหตุหนึ่งที่ทำให้เต่าไม่ขึ้นมาวางไข่... ช่วงก่อนหน้าที่พวกเราจะมาเดินเต่ามาเพื่อจะได้มีเหตุการณ์ที่ว่าเต่าตนุได้ขึ้นมาวางไข่ อย่างที่เคยบอกไปแล้วว่า เต่าจะขึ้นมาวางบนหาดทรายที่ไม่ถูกน้ำ... แต่ปรากฏว่า จุดที่เต่าได้เคยวางไข่ไปนั้นตอนนี้ น้ำท่วมไปหมดแล้ว... อย่าตกใจ ไข่ไม่เสียหรอกนะคะ พอดีเจ้าหน้าที่อุทยานเค้าได้จัดการย้ายรังไข่เต่าไปเรียบร้อยแล้ว ปลอดภัย... สิ่งนี้อาจเกิดจากภาวะโลกร้อนก็ได้ น้ำทะเลขึ้นสูงผิดปกติ และคลื่นแรงจนทำให้หาดเสียรูปไป... สรุปคือ ตีสองของวันนั้นเราก็ต้องกลับมาที่พักโดยต้องนำชุดดาวเทียมกลับมาด้วย... แล้วเราก็... เค้าหาดาวนปีใหม่กันแค่ 5 คน พร้อมกับดูดอกไม้ไฟที่จุดกันที่เกาะภูเก็ตที่เราสามารถเห็นได้ไกล ๆ

(เดินกันบนชายหาดที่มีดสนิท)

(คืนข้ามปี... ถ่ายจากนาฬิกาผมเองครับ GEONAUTE ตัวนี้บอกทิศได้ด้วยระบบ Azimuth เห็นได้ว่ามีร่องรอยการผจญภัยมาพอสมควรว่าจะไปหาซื้อแผ่นซิลิโคนใสมาปิดแล้วละ แต่แผ่นนึงตั้ง 900 บาท)

(รูปที่เห็น ที่เป็นไม้ไผ่ปักกรอบ ๆ คือรั้วไข่เต่าที่เจ้าหน้าที่อุทยานได้ย้ายมา และทำเป็นสัญลักษณ์เอาไว้)

หลังจากที่เรากลับเข้าที่พัก... ช่วงเวลาประมาณตีสอง ผมก็รู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่าง... รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นผู้ลี้ภัย... ทำไมนะหรือ เหมือนกับว่าพวกเรา 5 คนเป็นผู้ลี้ภัย หลังจากออกไปผจญกับอะไรบางอย่างมาแล้วก็ต้องมาหลบกันอยู่ในที่แคบ ๆ ข้างนอกก็มีเสียงคลื่นที่ดังมาก คิดเอาเองว่ามันเป็นเสียงปืน... ปกติเสียงคลื่นที่อื่นมันจะประมาณแค่ ตูม... ซ่า... แต่ที่นี่ ครึ้นนนนนนน..... ตึ้มมม !!! ไม่มีซ่าด้วยนะ ครึ้นนนนนนน รอบสองตามมาโดยทันที คลื่นแรงขนาดไหน อาจบอกไม่ถูก แต่บอกได้แค่ว่า... กระจกในบ้านมันสั่นสะเทือนไปตามแรงคลื่นที่กระทบชายฝั่ง... ตึ้มมม !!! แกร๊ก ๆ..เราเป็นผู้ลี้ภัย...

ผมเริ่มนอนตอนประมาณตีสาม แล้วกะว่าตอนเช้าจะตื่นสักเที่ยง... แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่... ทุกคนตื่นตอนช่วงประมาณ 9 โมงเช้า ตื่นขึ้นมาเพื่อ... หาของกิน... อยู่ในภาคใต้ที่ไม่ใช่ตัวเมืองนี้หาของกินยากพอสมควร เพราะของจะหมดเร็วมากถ้าออกช้าเกินไป... เมื่อคืนหลับไปลี้ภัย ตอนเช้าก็ต้องมาผจญสงครามแย่งอาหารกันอีก... จัดไป... จากนั้นนึกว่าจะได้พักสักหน่อย... ใช้อักรักเริ่มเลย ผมมีงาน ไปเจาะหอยกัน... งานที่ไม่ใช่อะไรหรอกครับ คือว่าเราไปติดป้ายชื่อให้กับหอยมือเสือแต่ละตัวที่เราได้ทำการเพาะขึ้นมา วิธีการติดนั้นก็ต้องใช้สว่านเจาะเปลือกหอยส่วนที่มีลักษณะเหมือนเล็บที่ยื่นออกออกมาจากตัวเปลือก แล้วก็ร้อยเคเบิลไทด์เข้าไปพร้อมกับติดป้ายเข้าไปด้วย จะได้บอกได้ว่า หอยนี้มีเจ้าของ...

(บรรยากาศในการทำงาน)

หอยที่ถูกเพาะขึ้นมานี้ก็ถูกเพาะขึ้นมาด้วยพีจินटना ที่ศูนย์ประมงที่จังหวัดประจวบ ฯ พวกเราก็ก็นำมาอนุบาลต่อที่นี่ โดยหอยที่จะนำไปปล่อยคืนสู่ทะเลจะมีอายุประมาณ 5 ปี หอยมือเสือที่จะถูกนำมาเจาะในชุดนี้มีประมาณร้อยละ 10 ส่วนปลายข้อที่ติดนั้นก็เป็นความร่วมมือระหว่างกรมประมง และกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง (DOF - DMCR) ผลจากการปฏิบัติการในวันนั้น เจาะไปได้ 16 ตัว เจาะยากมาก ถ้ามือไม่เบาพอเปลือกก็จะแตก... ระวัง

ประมาณ 4 โมงเย็น เราก็ก็นอกจากที่อนุบาลหอยมือเสือ (ศูนย์ประมงจังหวัดพังงา) แล้วก็ออกไปหาอะไรกินกัน จากนั้นก็เข้าที่พัก... เราเป็นผู้ลี้ภัย... พักผ่อนกันตามอัธยาศัย ดูหนัง ฟังเพลง นอนหลับ เพื่อเก็บแรงไว้สำหรับการเดินเต่าในคืนนี้...

การนั่งเต่าในคืนนี้... เหมือนเดิม แต่มีสิ่งหนึ่งที่ทุกคนเปลี่ยนแปลงไปก็คือ ความเหนื่อยอ่อน คืนแรกพิทกันจัง คืนที่สอง เริ่มมีการหาที่สังสุ หาเรือประมงไหนที่จอดทิ้งไว้ ถ้าไม่มีของข้างในก็จะเป็นที่สังสุของเรา... และแล้ว... ในที่สุด !! การเดินเต่าคืนนี้ก็จบลงไปด้วยการ กลับไปเป็นผู้ลี้ภัยที่บ้านพัก เหมือนเดิม... ไม่มีเต่าขึ้น... กลับมานอนต่อ... พู้งงนี่มีการกิจใหม่ที่ต้องทำ...

เช้าวันต่อมา... การกิจหลักที่ได้ถูกเตรียมการไว้คือ... การเดินป่า... คือหัวหน้าของเราได้ไปติดต่อไว้ว่าขอเจ้าหน้าที่สักคนพาเดินดูป่ารอบ ๆ อุทยานสักหน่อย... เราก็ก็นำตามนั้น... แต่เรื่องราวในการเดินไม่ชอบบอกละกัน เดี่ยวจะยาว จะขออธิบายสภาพป่าที่นี้ดีกว่าว่ามีลักษณะพิเศษอย่างไร

ระบบนิเวศของที่นี่ประกอบด้วย ทะเล หาดทราย (บวกรหาดหินนิดหน่อย) ป่าชายหาด และป่าชายเลน อาจารย์คนไหนอยากสอนเรื่องระบบนิเวศล่ะก็นะ แนะนำที่นี่ครับ ได้ครบแน่ ๆ... เมื่อก่อน สมัยที่เคยออกไปสอนพิเศษเด็กประถม ผมเคยถามเด็กไปว่า “ป่าที่อยู่ติดทะเล เรียกป่าอะไร” แล้วผมก็มีคำตอบให้สองแบบคือ “ป่าชายหาด” และ “ป่าชายเลน” อาจดูเหมือนว่ารู้เรื่องราวอะไร แต่จริง ๆ แล้วในตอนนั้นผมไม่รู้เลยว่า “ป่าชายหาด” มันมีจริง ๆ

ป่าชายหาดคือป่าที่เกิดขึ้นบนพื้นทรายที่ติดกับชายทะเล แต่ผมไม่รู้เลยว่าลักษณะต้นไม้มันจะแตกต่างกับป่าอื่น ๆ อย่างไรบ้าง แต่รู้ว่า พื้นดินสีจะไม่เข้ม เพราะผสมกับทราย และบางที่ถ้าดูเผิน ๆ นึกว่าอยู่ในทุ่งหญ้าสะวันนา...

ลักษณะเด่นของป่าชายหาดที่นี่ ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถพบได้ทั่วไปคือ ต้นไม้สีขาวที่ยืนต้นตายเนื่องจากสึนามิ

(อยากให้เห็นความแรงของคลื่นแถว ๆ นี้...)

(ถ้ามีซากใบไม้บ่งก็จะนึกว่าเป็นป่าทั่วไป)

(ถ้าดูพื้นจะเห็นว่าสีดินจะจาง)

(จะมีป้ายแบบนี้ปักไว้อยู่ เพื่อหลอกไม่ให้ชาวบ้านเข้ามาบุกรุก)

(สะพานนี้เป็นทางเดินเข้าเขตป่าชายเลน)

(ระหว่างการเดินทาง ได้ต้นโกงกางจะพบกองดินลักษณะแบบนี้เยอะมาก นี่คือนิสัณลักษณ์ของแม่หอบ มันจะขุดดินขึ้นมากองไว้ที่ปากหลุม)

(สุดทางเดินเป็นศาลาริมน้ำ บรรยากาศดีมาก)

(ถ้าสภาพอากาศดีกว่านี้จะเห็นเขาอีกอยู่อีกฟากหนึ่งได้)

การเดินป่าในวันนี้ก็จบลงตอนช่วงเวลาประมาณบ่ายสามโมงเย็น หน้าที่หลักต่อไปของเราคือ !!! การนอนเอาแรง เพื่อเดินเต่ากันต่อไป...

การเดินเต่าในคืนนี้... ตีสอง ออกปฏิบัติภารกิจ !! แต่ อ้าว... เจ้าหน้าที่เขาเดินไปตั้งแต่ตอนเที่ยงคืนครึ่งแล้วนี่หว่า เอาใจกันแน่วะ น้ำขึ้นสูงสุดตอนตีหนึ่งกว่า ๆ ... ปากฎว่า เจ้าหน้าที่แต่ละคนก็จะสูตรการเดินเต่าที่แตกต่างกันไปครับ บางคนเดินก่อนน้ำขึ้นสูงสุด บางคนเดินหลังน้ำขึ้นสูงสุด... และแล้ว งานวันนี้เราก็ก้าวกันต่อไป... อาจจะมีการผิดพลาดทางเทคนิคกันนิดหน่อย แต่สุดท้ายก็ไม่มีร่องรอยของเต่าเหมือนเดิม... แล้วเราก็กลับมาเป็น... ผู้ลี้ภัย...

เช้าวันต่อมา... หลังจากที่ออกลุยสงครามอาหารเข้ามาแล้ว พวกเราก็กลับเข้าไปเจาะหอยเหมือนเดิม ด้วยการนำอุปกรณ์มาเพิ่มขึ้น และความชำนาญที่มีมากขึ้น จึงทำให้เราดำเนินการกับหอยไปได้เร็วขึ้น จากที่วันแรกเราทำได้แค่ 16 ตัว แต่วันนี้ ช่วงเช้าทำไปได้แล้วถึงสามสิบกว่าตัว ผมเองที่ลงไปมหอยอยู่ในน้ำก็ต้องรีบเดินหอยเร็วขึ้น จึก !! รู้สึกได้ว่า สันเท้าไปโดนอะไรบางอย่างเข้า แต่ผมก็ไม่ได้สนใจอะไร รู้แค่ว่าคงไปโดนเปลือกหอยนะแหละมั้ง ไม่ได้เจ็บ ไม่ได้แสบอะไร แค่อุ้ยเล่นกับพี ๆ ในกลุ่มไปว่า *เมื่อกี้หอยกัด...* แต่ยืนแช่ไปได้สักพัก ก็เห็นอะไรบางอย่าง... กองเลือดสีแดง ๆ เหมือนกับมีใครเอาสีทาบ้านมาหยอดไว้ใกล้ ๆ เท้า... ไ้เราถึงจะ *อะไรวะ... เฮ้ย เลือดกูเองนี่หว่า...* ตอนนีส์ภาพการณ์ทุกอย่างก็เลยเปลี่ยนแปลงไป ผมรีบขึ้นจากน้ำทันที ขึ้นมาล้างแผล แล้วก็กะว่าเอาพลาสติกมามัดคงจะพอได้ แต่พอมาดูแผลจริง ๆ มันลึกไปถึงชั้นกล้ามเนื้อเลยครับ *เย็บด่วน !!*

การเดินทางจากกรมประมงพังงาไปโรงพยาบาลอำเภอท้ายเหมืองก็ไม่นานนัก พอถึงผมก็ลงไปหาหมอ หมอก็พาขึ้นเตียงทันที... *หมอครับ ใช้ยาชามั้ย...* เป็นคำถามแรกที่ผมถามหมอ เพราะผมไม่เคยโดนเย็บแผลมาก่อน... *ใช้ค่ะใช้...* ว่าเสร็จหมอก็ให้นำเกลือมาล้างแผล... แต่แปลกนะ ตอนนั้นไม่ได้รู้สึกเจ็บ หรือแสบอะไรเลย เหมือนกับมีแค่น้ำอะไรไหลผ่านที่สันเท้า... *จะฉีดยาชาจะคะ อันนี้เจ็บหน่อยนะ...* หมอบอกให้เตรียมใจ เราก็กะเตรียมทันที !! จึก !! หมอฉีดเข้าที่แผล... เจ็บชิบ... ฉีดไปประมาณ 3 เข็ม ฉีดเสร็จจรวดไปสักพัก เราก็รู้สึกว่าหมอเอาอะไรมาเหย้าแผล... *เจ็บบ้างคะ...* ตอนนั้นมันก็ไม่เจ็บจริง ๆ นะ *ไม่เจ็บครับ...* ว่าเสร็จเราก็กินยาแก้ปวดหมอคอยกัน ยาว 3 เซ็น ๆ ลึก 0.4 เซ็น ๆ..... นี่มันเอาไม้บรรทัดจิ้มไปในแผลหรอเนี่ย... ไม่อยากเห็นเลยตอนจิ้ม... วัดแผลเสร็จ... เตรียมการเย็บ *ทั้งหมด 3 เข็มจะคะ...* จิ้มไปเข็มแรกไม่ได้รู้สึกอะไรมาก... แต่พอเข็มที่สองและสาม รู้สึกได้ว่ายาชาเริ่มหมดฤทธิ์... จึก... *พืดดดด--- กึก กึก บี้ด !* ยิ่งเข็มสุดท้าย ตอนที่สาวเชือก... *พืดดดดดด---* ไหมมันอาจจะยาวไม่กี่เซน แต่รู้สึกเหมือนกับว่ามันยาวเป็นเมตร... การเย็บแผลเสร็จในเวลาไม่นาน แต่สิ่งที่ต้องสนใจต่อไปคือเรื่องเงิน... บัตรทองก็ไม่มี บัตรประกันสังคมก็ไม่มี แล้วจะทำยังไงวะเนี่ย ค่าเย็บ ค่ายาต้้งแปดร้อย... สรุปคือ (อันนี้ถ้าไม่มาเย็บแผลก็ไม่รู้จริง ๆ นะเนี่ย) คนใช้ฉุกเฉินสามารถใช้สิทธิฉุกเฉินได้ ไม่เสียเงิน ถือว่ารัฐบาลออกให้... นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าเราไม่ควรโกงภาษี จะได้มีเงินมาพัฒนาประเทศ...

(สภาพแผล... ขอโทษสำหรับคนกลัวเลือด แต่ไม่น่าเชื่อว่าเดินเตะหอยมือเสือ จะลึกได้ถึงเกือบครึ่งเซ็น ๕)

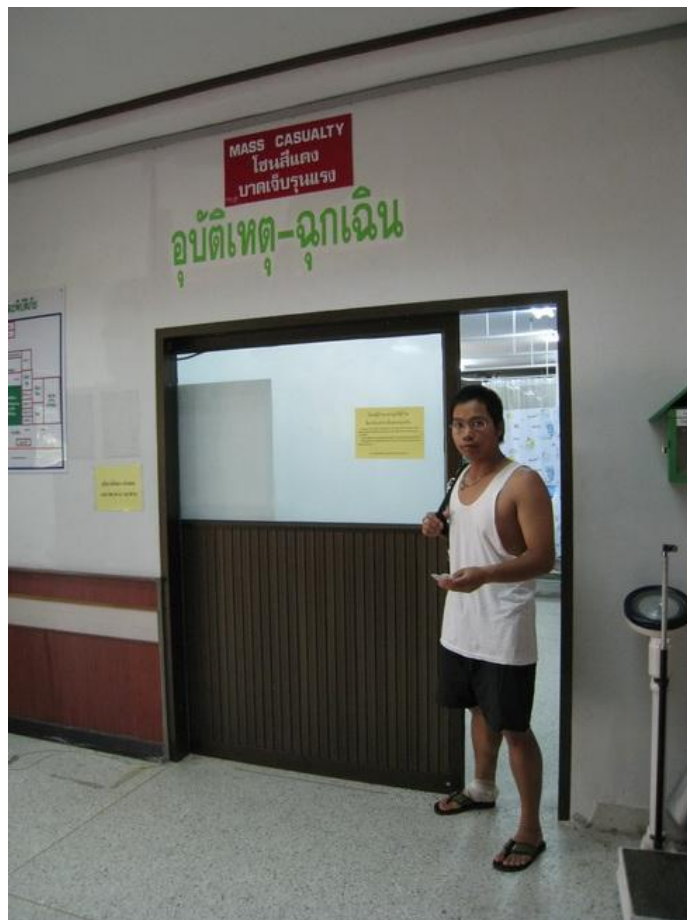

(ไม่มีปัญหา ไกลหัวใจ...)

แม้ว่าสภาพร่างกายจะไม่มีปัญหาอะไรมาก แต่เนื่องด้วยการป้องกันไม่ให้แผลอักเสบ และอยากให้แผลติดกันง่ายขึ้น หมอเลยสั่งด “อย่าเดินบ่อยนะคะ” ... ดังนั้น ผมจึงต้องออกจากทีมแต่มาะเฟื่องไปโดยปริยาย... น่าเสียดายนะ แต่จะทำได้... ต้องออกจากทีมไปเพราะไม่อยากเป็นตัวถ่วง จะไปช่วยเค้าก็กะยั้ง กะแย้ง... เค้าเดินไปจนถึงปลายทาง แล้วเรายังอยู่ที่ต้นทาง...

คืนนั้นผมก็ต้องนอนอยู่กับบ้าน กลัวจะเหมือนกับเรื่อง 4 แพร่ง เดี่ยวมีคนส่งข้อความมา แลกรูปกันมัย... ตัวเอกยังขาเจ็บอยู่ด้วย...

(ในรูปเป็นภาพตอนเดินออกจากห้องฉุกเฉิน ... ถ่ายไว้ ครั้งแรกในชีวิต...)

การเดินทางของผมจึงต้องจบลงด้วยประการฉะนี้... แต่ทว่า งานหน้า... จะมีอะไรต่อไป ต้องรอดูกัน... แต่รู้สึกว่า แหยมพรมเทพจะต้องรอกันต่อไปนะเนี่ย... ยังปั่นจักรยานไม่ได้ เหอ ๆ ลาล่ะ !

ป.ล. จะปล่อยให้จบแต่นี้ก็น่าสงสาร แต่โดยสรุปคือ เราอยู่กันตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2551 – 6 มกราคม 2552 ก็ไม่พบเต่าขึ้นครับ คาดว่าอาจจะไปขึ้นที่หาดอื่น หรือจบแบบแย ๆ ก็คือติดเครื่องมือประมงไปแล้ว...

ป.ล. 2 “ยืมเหงา ๆ” ซอปลานี้แฮะ